

OFF ROAD

URI ARAN

PALOMA BOSQUÊ

N. DASH

MICHAEL DEAN

ANNA MARIA MAIOLINO

PHILIP METTEN

SOLANGE PESSOA

HYUN-SOOK SONG

TEKSTEN - TEXTS

OFF ROAD

Bij deze bijzondere gelegenheid verlaten we het programma van de galerij en gaan we off road om het werk te presenteren van acht kunstenaars wiens werk we voor de eerste maal tonen. Gaandeweg reisden we over de hele wereld om kunstenaars in hun ateliers te ontmoeten die onze interesse hadden opgewekt. Er was geen specifiek concept of thema vooropgesteld, maar naarmate we de kunstenaars begonnen te selecteren, merkten we een onderlinge belangstelling voor onderwerpen die te maken hebben met taal, ruimte, abstractie en het lichaam. De tentoonstelling 'Architecture of Life', gecureerd door Lawrence Rinder in het Berkeley Art Museum in San Francisco gaf onze focus een duidelijkere richting. De titel van deze tentoonstelling omvat het idee van de architectuur van het lichaam, de geest en de maatschappij, maar ook de architectuur van materie, energie en vorm. Elke kunstenaar heeft een unieke manier om zijn of haar gedachten en gevoelens uit te drukken. Hoewel veel in woorden kan worden uitgedrukt, verkiezen ze er vaak voor om zich te uiten door middel van schilderkunst, beeldhouwkunst, tekenen, installaties en video's. Dit mondt uit in een persoonlijk vocabularium en visueel alfabet. Veel kunstenaars vandaag doorbreken de grenzen van een medium om tot een hybride praktijk en identiteit te komen.

We willen graag alle kunstenaars bedanken voor hun vrijgevigheid en enthousiasme, alsook voor hun deelname en het beschikbaar stellen van een selectie mooie werken voor de tentoonstelling.

Hieronder volgt een korte introductie op de praktijk van de deelnemende kunstenaars:

URI ARAN

°1977, Jeruzalem – leeft en werkt in New York

In zijn werk combineert Uri Aran tekeningen, beeldhouwwerk, schilderkunst, collage, tekst, grafiek en video. Via deze verschillende media construeert hij een flexibel systeem van motieven en betekenissen. In zijn werk onderzoekt hij thema's als kunstmatigheid, genre en geste – zoals zij zich in de kunst en in de dagelijkse realiteit voordoen.

Aran maakt complexe en gelaagde composities van symbolen, objecten en associaties – een breedvoerige taal of iconografie die een eenvoudige ontcijfering weerstaat. Hijzelf verwijst naar een assemblage als "een storyboard dat misschien uiteen is gehaald en terug samengesteld is geweest in verschillende stukken". Aran maakt vaak gebruik van alledaagse materialen en koppelt ze los van hun gebruikelijke contexten. Elk van de objecten worden hierdoor dan ook sculpturale ready mades. Zijn heterogene objecten lijken uit te nodigen tot radicale nieuwe functies of mogelijkheden: losgemaakt van een omkaderend verhaal of context, worden ze in een ruimte van vrij associatief spel gebracht.

Aran beschrijft zijn werken als zijnde gebaseerd op een soort "platte logica" (die hun schijnbare willekeur tegenspreekt), vergelijkbaar met de manier waarop een configuratie van objecten op een tafel gebruikt kunnen worden als een soort geïmproviseerde middelen om routes en bezienswaardigheden aan te geven. Zijn muurwerken brengen vaak teken-, schilder- en beeldhouwprocessen samen: geassembleerde vormen en texturen die samen worden gebracht in een synchronisch 'landschap'. Deze werken, die verschillende media en afwisselend gedrukte en met de hand getekende markeringen dan wel gesturale en grafische pictogrammen incorporeren, weerspiegelen de reeksen betekenaars en syntactische 'pakketten' die taal vormen. En toch worden, net als in zijn sculpturale werk, hiërarchieën van betekenis radicaal gedestabiliseerd of afgeplat. We gaan persoonlijke associaties of emoties op hun vrij rondzwevende elementen projecteren; zoals de criticus en curator Fionn Meade heeft opgemerkt: "Aran construeert een vormelijk muterende taal met de meest karige middelen, door het verzamelen van een onbehaaglijke inventaris van pathos, afwezigheid, en gelach."

"De verdeeldheid van betekenis in de taal is iets waar ik geïnteresseerd in ben", verklaart de kunstenaar. "Ik weet niet of dat zo is omdat Engels mijn moedertaal niet is; ik zie een vertraging van betekenis. Ik zie de dingen als zijnde gemedieerd – bijna alles is als geciteerd." In tegenstelling tot de orde, regelmaat en betekenis van een letter, confronteren zijn werken ons met onuitgewerkte landschappen - visueel en verbaal, direct en gemedieerd: "Het interessepunt voor mij is niet het creëren van verwarring. Eerder dan ze te "temmen", beheer ik de haperingen, storingen en aarzelingen die schokkend door denk- en emotionele responsprocessen trekken. Ik maak ze zichtbaar."

Uri Aran is afgestudeerd aan de Columbia University in 2007 en heeft sindsdien internationaal verscheidene grote solotentoonstellingen gehad, waaronder in Kölnischer Kunstverein in Keulen (2016), Peep-Hole in Milaan (2014), South London Gallery in Londen (2013), Kunsthalle Zürich (2013). Hij heeft tevens deelgenomen aan vele groepstentoonstellingen, waaronder in het Tel Aviv Museum of Art, de Liverpool Biënnale 2014, de 2014 Whitney Biënnale, Whitney Museum of American Art in New York, de 55ste Biënnale van Venetië, Palazzo delle Esposizioni in Rome. Van november 2015 tot mei 2017 is zijn werk te zien in *Question the Wall Itself* in het Walker Art Center in Minneapolis.

PALOMA BOSQUÉ

°1982, Brazilië - leeft en werkt in São Paulo

Lange tijd was er een zekere argwaan in de hedendaagse kunstwereld ten opzichte van werken die uit textiel zijn vervaardigd. Vaak werd er snel een link gelegd met de decoratieve kunsten. De jonge Braziliaanse kunstenaar Paloma Bosqué slaagt erin de praktijk van het weven te transformeren in een sculpturale en ruimtelijke expressie. De wol beweegt zachtjes door haar vingers en soms gebruikt ze haar hele lichaam om de zachte en doorschijnende structuren te manipuleren. Met geduld en respect voor de natuur, het ambacht en de organische materialen die ze gebruikt gaat ze op zoek naar de juiste schaal en grootte voor elk werk. Haar persoonlijke betrokkenheid en aanraking is cruciaal in dit proces.

Haar praktijk moet worden gezien in de nasleep van de Braziliaanse Neo-Concrete bewegingen en post-minimalistische strategieën, maar toont ook verwantschap met volkskunst en lokale tradities.

Vele dualiteiten worden in haar werk samengebracht. Ze zoekt eenvoudige en rechte vormen te creëren met behulp van zachte, organische, handgemaakte stoffen die niet op of rond een frame zijn bevestigd. Ze geeft er de voorkeur aan om ruimte open te laten. Een zachte luchtverplaatsing kan de stof al doen bewegen, laten dansen als het ware. Deze gebeurtenis zorgt voor verwarring bij de toeschouwer wanneer de statisch ogende sculpturen tot leven lijken te komen. Alles wordt met grote zorg uitgekozen, zo ook de stang of het frame dat haar werk ondersteunt. Haar belangrijkste materialen zijn wol, koperen staven, brons, lood en bijenwas. In feite is de glanzende goudachtige kleur van de draagconstructie minder kostbaar dan de gepigmenteerde bijenwas met zijn bescheiden uitstraling. Ze combineert organische en anorganische materialen die elkaar op een subtiele manier raken. Haar delicate en sensuele werken nemen de ruimte en het licht van hun omgeving in zich op. In een werk als *Lapse #4* weet ze de muur met de vloer te verbinden. Zwaartekracht en evenwicht zijn belangrijke elementen in de presentatie en opbouw van haar composities.

Paloma Bosqué heeft werk gepresenteerd in het Jewish Museum in New York, het Museum of Contemporary Art in Detroit en de Biënnale van Mercosul in Porto Alegre.

N. DASH

°1980, Verenigde Staten - leeft en werkt in New York en New Mexico

Het werk van N. Dash benadrukt het belang van de aanraking, en onthult het generatieve vermogen van het lichaam door middel van lichamelijk contact en betrokkenheid om vormen van communicatie buiten de grenzen van de taal te openen. Dit wordt voornamelijk uitgedrukt in sculpturen of stukjes "primair bronmateriaal" van industrieel geproduceerde stoffen die worden aangeraakt tot ze versleten zijn. Ze functioneren als een eigenzinnig opnameapparaat waarin de informatie die door de handen wordt doorgegeven geïndexeerd wordt op de tabula rasa van het doek. De laatste overblijfselen worden gefotografeerd om de verschillende iteraties van het weefsel vast te leggen en haar abjecte overblijfselen te ontsmetten. De kunstenaar begon ongeveer 33 jaar geleden met het maken van deze vergankelijke objecten - een periode die een soort menselijke geologische tijd overspant, van het pre-verbale tot het heden. Iedere sculptuur ontvouwt zich in de volgende, ieder werk is onderling verbonden en vormt een netwerk met de andere.

De twee schilderijen in deze expositie gebruiken leem als onderlaag. Adobe (leem) – aarde dus – wordt opgegraven uit de woestijn en verzonden naar de studio in New York waar het wordt verwerkt tot een modderpleister, waarna de aarde van het horizontale vlak naar de muur verschuift. De schilderijen zijn verder opgebouwd uit meerdere onderdelen, bekleed in doek en pigmentlagen. Ze zijn opgebouwd uit elk drie elementen die los van elkaar, naast elkaar en over elkaar staan en zo een geheel creëren.

Haar werk was eerder het onderwerp van solo show in het LA Hammer Museum in Los Angeles in 2014-2015 en in de White Flag Projects in St. Louis in 2013. Ze nam deel aan groepstentoonstellingen in het Jewish Museum in New York, Palazzo Strozzi in Firenze, het Berkeley Art Museum in San Francisco en vele andere. Dit jaar brengt zij een solotentoonstelling in de Fondazione Giuliani in Rome en neemt ze deel aan groepstentoonstellingen in onder meer Invisible Exports in New York, het American University Museum in Washington D.C. en het Birmingham Museum of Art in Birmingham.

MICHAEL DEAN

°1977, Groot-Brittannië, leeft en werkt in Londen

Michael Dean kiest altijd zorgvuldig zijn woorden wanneer hij spreekt om zijn gedachten te verwoorden. De woorden komen door middel van zijn stem en zijn tong op een ritmische manier uit zijn lichaam, en het geluid van de woorden rezoneert in de ruimte. Als kunstenaar is hij voornamelijk geïnteresseerd in het visuele aspect van taal en typografie en het proces van hun omvorming tot fysieke en lichamelijke entiteiten, omdat taal op zich geen

werkelijke lichamelijkheid heeft. Zijn geschriften behandelen linguïstische aspecten zoals de opeenvolging van gelijkaardige geschreven of gesproken woorden. Zijn eigen productie, evenals zijn gevoelens en waarnemingen van de omgeving wanneer hij wandelingen maakt kunnen ook onderwerpen in zijn werken worden. Hij raakt aan universele thema's zoals het leven en sociaalpolitieke ontwikkelingen, maar ook zeer intieme motieven zoals de familie-eenheid of de handeling van het spreken en zoenen. Woorden in zijn alfabet zijn onder meer tong, bot en vuist, en vele andere.

Er is geen behoefte om de toeschouwer te behagen, maar eerder om hem te beroeren of tot reflectie te bewegen. Hoewel men als bezoeker het eigen lichaam achter een van de beelden zou kunnen verbergen, is het onmogelijk om deze lichamelijke structuren en het effect dat ze op het eigen lichaam en de eigen taal hebben, te negeren. Ernaar kijken kan allerlei associaties oproepen: van bescherming tot verdediging, solidariteit tot steun of menselijk wezen.

Michael Dean ontdekte op een zeer jonge leeftijd de mogelijkheden van het werken met beton. Toen koos hij dit materiaal hoofdzakelijk omdat het toegankelijk en gemakkelijk te verwerken en te verkrijgen was. Door er vele jaren mee te werken werd het voor hem een fundamenteel en archetypisch materiaal. Hij giet, plooit, buigt, wikkelt het in plastic folie, slaat het met een hamer en omarmt het materiaal zelfs bij het vormgeven. De interactie tussen zijn handen, zijn lichaam en het beton is direct, persoonlijk, vrij en snel. Door het proces wordt een abstracte vorm opgebouwd en de tijd transformeert zachtheid in een hard, statisch en solide volume. De resultaten zijn onafhankelijke eenheden die een dialoog met de omringende ruimte of een relatie met elkaar aangaan. Vaak zijn de afmetingen van zijn werken geïnspireerd op die van zijn eigen lichaam of de lichamen van zijn familieleden. Door het mengen van pigment in de natte betonmassa of door het inweken van de boeken die hij creëert in een kleurrijke vloeistof of hen te bezielen met fysieke actie, verandert hij de grijze en industriële connotatie van het beton.

Michael Dean werd genomineerd voor de Turner Prize 2016 en had onlangs solotentoonstellingen in onder meer het Nasher Sculpture Museum in Dallas, de South London Gallery in Londen, de Fondazione Giuliani in Rome, De Appel in Amsterdam en Extra City Kunsthall in Antwerpen. In 2017 presenteert hij een solo show in Portikus in Frankfurt en neemt hij deel aan Skulptur Projekte Münster.

ANNA MARIA MAIOLINO

°1942, Italië - leeft en werkt in São Paulo

Op twaalfjarige leeftijd verlaat Anna Maria Maiolino haar geboortestreek Calabrië voor Venezuela, waar ze zal blijven tot ze achttien jaar is. Daarna verhuist ze naar Rio de Janeiro in Brazilië, maar woont ook een tijdje in New York. Haar hele leven voelt ze zich een immigrant. Telkens ze in een nieuwe culturele en socio-politieke omgeving komt, moet ze haar vormen van communicatie en hoe ze kan omgaan met de nieuwe taal heroverwegen. Het is geen natuurlijke aanpassing gezien ze nostalgische gevoelens koestert voor de plaatsen die ze heeft verlaten. Het enige waaraan ze kan vasthouden is zichzelf, haar identiteit en het materiaal waarmee ze haar gedachten en emoties kan uiten. Haar communicatiemiddelen zijn tekeningen, beeldhouwwerk, installatie, prentkunst, poëzie, film en performance.

Intussen omvat haar oeuvre vijf decennia en wordt het gecontextualiseerd ten opzichte van de nieuwe figuratiebeweging en het Neo-Concretisme in Brazilië, maar tevens de nieuwe Braziliaanse objectiviteit, het Italiaans Minimalisme en de Amerikaanse conceptuele kunst.

Ze maakt alles zelf en definieert haar werk in de studio als arbeid. Haar productie heeft een ritme en een levenscyclus die nauw verbonden is met één van de materialen die ze gebruikt, namelijk klei. Het evolueert van een natte grondstof die opdroogt, vast wordt in de gegeven vorm, begint af te brokkelen en vormt uiteindelijk opnieuw stof. Andere materialen die gebruikt worden zijn cement, gips, metaal, brons, raku keramiek en acryl. In het begin neigde haar werk meer naar figuratie, maar dit werd snel verlaten ten gunste van meer abstracte vormen die meer vrijheid voor zowel de kunstenaar als de toeschouwer creëren. Alles in haar werk is afgeleid van het materiaal. In gesprekken wijst ze duidelijk op het verschil tussen een specialist en een meester in een medium. Ze is geïnteresseerd in herhalende vormen en het werken in series, maar elke eenheid blijft uniek door de aanraking van de kunstenaar. Vorm, materie, schaal, textuur en compositie zijn fundamentele aspecten die haar volledige aandacht krijgen. Ze maakt weinig gebruik van kleur om de toeschouwer niet af te leiden van de essentiële aspecten van haar praktijk.

In de vroege jaren negentig werd ze uitgenodigd voor groepstentoonstellingen in België in het Koninklijk Museum voor Schone Kunsten in Antwerpen en bij Kanaal Art Foundation in Kortrijk. In 2013 werd ze uitgenodigd voor een presentatie in La Verrière Hermès in Brussel. Later werd haar werk getoond in groepstentoonstellingen in Tate Modern in Londen, het Walker Art Center in Minneapolis, MoMA in New York en andere. In 2012 nam ze deel aan DOCUMENTA (13) in Kassel en in 2010 was haar werk te zien op de Biënnale van São Paulo.

Solo shows werden georganiseerd door onder andere het Berkeley Art Museum in San Francisco, Malmö Kunsthalle, Centro Galego de Arte Contemporânea in Santiago de Compostella, de Stichting Antoni Tapiès in Barcelona, het Camden Arts Center in Londen en de Pinacoteca do Estado de São Paulo.

In 2017 is er een overzichtstentoonstelling gepland in het Museum of Contemporary Art in Los Angeles. De kunstenaar zal ook deelnemen aan groepstentoonstellingen in het Eli and Edythe Broad Art Museum, het Museu de Arte do Rio in Rio De Janeiro en het LA Hammer Museum in Los Angeles. In 2018 neemt ze deel aan een groepsshow in het Brooklyn Museum in Brooklyn.

PHILIP METTEN

°1977, België - leeft en werkt in Antwerpen

In zijn praktijk beweegt de kunstenaar Philip Metten zich vrij tussen de respectieve media en regimes van beeldhouwkunst en architectuur, daarbij doelbewust de discipline verschillend doorbrekend. In zijn werk brengt hij sculptuur, tekenen, interieur- en bouwontwerp met caleidoscopische intensiteit samen. De semantische regimes van kunst en architectuur vormen de referentiekaders, maar de resultaten van zijn sculpturale verkenning van de architectuur, of de architectonische verkenning van sculptuur, weerstaan een eenduidige classificatie.

Een dagelijkse tekenpraktijk fungeert als systemische basis voor het werk van Philip Metten. Ze leidt tot basisschema's voor zijn sculpturen, prenten en muurreliefs, alsmede ook grotere architectuurprojecten, zoals zijn soloshow in de kunstruimte Z33 in Hasselt (Innercoma, 2010), de veelgeprezen renovatie van een bar in Antwerpen (*Bar*, 2013), de scenografie voor een groepsshow in Extra City Kunsthall in Antwerpen (*The Corner Show*, 2015), alsook de gevel van de Kai Matsumiya gallery in New York (*153. Stanton*, 2015).

Meer recent toonde de kunstenaar in Netwerk Aalst een voorbereidende fase van *ESSEN*, een interieurontwerp voor een restaurant in Borgerhout dat momenteel wordt gebouwd en later dit jaar zijn deuren zal openen. Met *ESSEN* keert Metten terug naar een tekening die hij in 2008 maakte en die hij zowel sculpturaal als architectonisch toepast, daarbij gebruik makend van de specifieke ruimte van het toekomstige restaurant als uitgangspunt.

Voor de tentoonstelling in Zeno X Gallery ging Metten opnieuw over tot de productie van muurreliefs, die elk op hun beurt zijn afgeleid van gedetailleerde collages en tekeningen. Deze zilver geschilderde geometrisch gebeeldhouwde werken herinneren aan oude emblemen maar ook aan futuristische insignes, en onthullen de voorliefde van de kunstenaar voor een beeldtaal die de toekomst met de prehistorie verbindt. Zich inspirerend op referenties uit oude beeldhouwkunst, modernistische en postmodernistische architectuur, sciencefiction film en experimentele cinema, presenteert Metten ons beelden die kunnen worden gelezen als maskers of architecturale modellen, heraldische tekens of stedelijke topografie.

SOLANGE PESSOA

°1961, Brazilië - leeft en werkt in Belo Horizonte

Veel van de Braziliaanse culturele traditie die muziek, literatuur en kunst omvat, is grotendeels voortgekomen uit het gebied rond Minas Gerais. Het werk van Solange Pessoa is ingebed in deze context. Ze woont in Belo Horizonte, één van de grotere steden in Brazilië.

Sinds de late jaren tachtig heeft Solange Pessoa een artistieke carrière ontwikkeld met een sterke focus op beeldhouwkunst, hoewel ze ook in andere media werkt zoals installatie, keramiek, schilderkunst en video. Sinds 1993 doceert ze beeldhouwkunst aan de Guinard School of Art van de Minas Gerais State University. Haar praktijk toont invloeden van de Braziliaanse barok, evenals andere invloeden uit de internationale kunstgeschiedenis en ontwikkelingen in de hedendaagse kunstscène zoals Land Art. *Spiral Jetty* van Robert Smithson bijvoorbeeld is een werk dat haar sterk raakt.

Haar oeuvre is geworteld in, en geïnspireerd door, de rijkdom en het erfgoed van oude culturen. Met een minimum aan technologie en zonder gebruik te maken van complexe voorstellingstechnieken konden deze culturen communiceren en de manier waarop zij de wereld en hun leven zagen, uiten. Op een vergelijkbare manier kijkt Solange Pessoa naar haar omgeving en vertaalt haar ervaringen en emoties in organische vormen en composities. Ze is alleen gericht op dat wat fundamenteel en essentieel is.

De zeepstenen zijn holle, uitgesneden volumes die enkel lucht en leegte omhullen. Door middel van een intensief en fysiek veeleisend proces brengt de kunstenaar haar hele lichaam tot actie en herhaalt ze destructieve bewegingen om ruimte en vorm te creëren. De textuur van het oppervlak is een reeks sporen van deze acties. Soms creëert ze aan de binnenkant een spiraal die de omtrek van de vorm volgt. Het is een manier om een tekening te onthullen,

maar nodigt ook de toeschouwer uit om deze intieme ruimte te betreden. De gebogen lijnen in haar oeuvre verwijzen naar het vrouwelijk lichaam en de levenscyclus van de natuur.

Haar sculpturen zouden recipiënten of relicten van rituelen kunnen zijn. De aarde is haar voornaamste bron die haar stenen geeft, aarde om klei van te maken, pigment om te schilderen, koper en tin om brons mee te maken en vegetatie die haar sculpturen omarmt of vult, zoals in het hoekstuk *Untitled* uit 1999. Sommige van haar werken bestaan slechts een mensenleven, anderen hunkeren naar eeuwigheid. Ze zoekt verbanden tussen levende en dode materialen, tussen het vaste en het fragiele, maar verkent ook hoe haar werk deel wordt van de landschappen en de architectuur. Burt Marx ontwierp een prachtige tuin voor het Kunstmuseum van Pampulha in Belo Horizonte waar sommige van haar sculpturen permanent zijn geïnstalleerd op een heuvel in de buurt van het water.

Solange Pessoa werd uitgenodigd voor diverse solotentoonstellingen in musea in Brazilië, maar nam ook deel aan enkele internationale groepstentoonstellingen, waaronder in de Rubell Family Collection in Miami, het CAPS Musée d'Art Contemporain in Bordeaux en andere.

HYUN-SOOK SONG

°1952, Korea – leeft en werkt in Hamburg

De roots van Hyun-Sook Song liggen in een landelijke bergdorp in Zuid-Korea. In haar vroege jaren twintig komt ze via een beurs in West-Duitsland terecht en keert vanaf dan maar sporadisch terug naar huis. Van 1976 tot 1981 studeert ze aan het College of Fine Art in Hamburg. Een paar jaar later, in de periode 1984-1985, keert Hyun-Sook Song terug naar haar geboorteland om Koreaanse kunstgeschiedenis te studeren aan de Chonnam National University in Gwangju.

Haar artistieke houding is sterk beïnvloed door oosterse filosofie en respect voor het leven, het lichaam, de natuur en haar materialen. Voor haar is schilderen een performatieve actie. Ze plaatst het ingelijste doek op de vloer en balanceert over het schilderij op een eenvoudige houten plank die over de lengte van het werk is geplaatst. Ze is zich zeer bewust van hoeveel penseelstreken ze plaatst om een beeld te creëren. Vaak maakt deze informatie deel uit van haar titels. Vooral wanneer ze de witte lijn schildert die typisch is voor haar werk, bevindt ze zich in een staat tussen concentratie en meditatie. Deze intensiteit laat haar enkel toe om slechts een paar uur per dag te schilderen, maar ze moet wel elke dag oefenen om haar hand te trainen. Ze bereidt zorgvuldig alles voor om rust en stilte in haar lichaam en geest te creëren. Haar vormtaal is beperkt, maar de variaties lijken oneindig. Elke penseelstreek is uniek en creëert een ander beeld omdat de relatie met het oppervlak, de schaal en het licht anders is.

De schilderijen van Hyun-Sook Song hebben een cinematografische kwaliteit; het lijkt alsof de kunstenaar een bewegend beeld heeft bevroren. Ze kiest voor een specifiek moment op basis van schoonheid en gevoel van harmonie. Als een camera zoomt de kunstenaar in op haar onderwerp om de details van de structuur en de transparantie van het materiaal te onthullen. De houten stokken en stoffen zijn suggestief en bevinden zich ergens tussen abstractie en figuratie in. Alle afbeeldingen zijn afgeleid van haar geheugen en verbeelding. Ze herinnert zich de natuurlijke en bescheiden levensstijl van haar familie. Als kind was ze gefascineerd door de manier waarop haar moeder draad spon van ruw katoen en stof weefde op het weefgetouw. Met haar schilderijen herbezoekt ze het verleden en eert ze haar achtergrond terwijl ze zo ver van huis is. Een wit doek op een houten stok onthult een spoor van menselijke passage. Het kan een teken zijn van hoop, overgave of verdriet.

Naast schilderen is Hyun-Sook Song ook actief als documentaire filmmaker. Haar werk werd tentoongesteld in de Hamburger Kunsthalle, het National Museum of Contemporary Art in Seoul, het Gwangju Museum of Art, de Biënnale van Poznan, het Leeum Samsung Museum of Art in Seoul, het Kunstmuseum Mori in Tokio, het Asian Art Museum in San Francisco, het Berkeley Art Museum in San Francisco, de Deichtorhallen in Hamburg en vele andere.

OFF ROAD

At this moment, we leave the frame of the gallery program and go *off road* to present work by eight artists that are invited for the first time. The selection of these artists was not made to fit any particular concept. Along the way, we travelled around the world to meet the artists who sparked our interest, in their studios. Although we met many artists, at a certain point we noticed that some artists shared a mutual interest in topics dealing with language, space, abstraction and the body. The show 'Architecture of Life', curated by Lawrence Rinder at the Berkeley Art Museum in San Francisco provided a clearer direction to our focus. The title of this exhibition encompasses the idea of the architecture of the body, mind, spirit and society but also the architecture of matter, energy and form.

Every artist has a unique way of communicating his or her thoughts and feelings. Although much can be said in words, they often feel more comfortable expressing themselves through painting, sculpture, drawing, installations and videos. This results in a personal vocabulary and a visual alphabet. The traditional categorization based on a utilized medium is becoming increasingly more polysemous. Many artists today are crossing boundaries and adopt a hybrid practice and identity.

We would like to thank all the artists for their generosity and enthusiasm, as well as for participating and making available a selection of beautiful works for the show.

Following is an introduction to each participating artist:

URI ARAN

b. 1977, Jerusalem – lives and works in New York

Uri Aran's work combines drawing, sculpture, collage, text, printing and video. With and through these various elements, he constructs a fluid system of motifs and signifiers. In his work, he examines intersecting themes of genre, gesture and artifice – both as they occur in art and in everyday reality.

In his sculptural works, Aran creates intricate and layered arrangements of symbols, objects and associations – an elaborate language or iconography that resists straightforward decipherment. He himself refers to his assemblages as “a storyboard that might have been taken apart and reorganized in different pieces”. Aran frequently utilizes everyday materials – each of his objects becoming a sculptural ready-made – so as to disassociate them from their typical contexts. His disparate items seem to invite radical new functions or possibilities: denuded of a surrounding narrative or context, they enter into a state of free associative play.

Aran describes his works as being based on a kind of “flat logic” (belying their seeming arbitrariness), comparable to how a configuration of objects on a tabletop can be used to indicate routes and landmarks as an improvised means of giving directions. His wall pieces frequently bring together processes of drawing, painting and sculpture: assembled shapes and textures massed together into a synchronic 'landscape'. Incorporating various media and alternating between printed and drawn markings, or gestural and graphic icons, these works mirror the chains of signifiers and syntactical 'parcels' that constitute language. And yet, as in his sculptural work, hierarchies of meaning are being radically destabilized or flattened. We come to project personal associations or emotions onto their free-floating elements; as the critic and curator Fionn Meade has observed: “Aran constructs a shape-shifting language with the most meager means, collecting an uneasy inventory of pathos, absence, and laughter.”

“The discord of meaning in language is something I'm interested in”, the artist explains. “I don't know if it's because English is not my mother tongue; I see a delay of meaning. I see things as mediated—almost everything is quoted.” In contrast to the order, regularity and declarative meaning of a letter, his works confront us with inchoate landscapes – visual and verbal, immediate and mediated: “The interest for me is not in creating confusion. I am managing rather than “taming” the stutters, ticks and stammers that jolt along through the processes of thought and emotional response. I am making them visible.”

Uri Aran graduated from Columbia University in 2007, and has since exhibited internationally in many major solo presentations at Kölnischer Kunstverein in Cologne (2016) Peep-Hole in Milan (2014), South London Gallery in London (2013), Kunsthalle Zürich. He has been included in group exhibitions at the Tel Aviv Museum of Art, the Liverpool Biennial 2014, the 2014 Whitney Biennial, Whitney Museum of American Art in New York, the 55th Venice Biennale Venice, Palazzo delle Esposizioni in Rome. From November 2015 until May 2017, his work will feature in *Question the Wall Itself* at the Walker Art Center.

PALOMA BOSQUÉ

b. 1982, Brazil – lives and works in São Paulo

For a long time, the contemporary art field has remained rather skeptical about the integration of textile-based works because of the medium's strong association with decorative arts. The young Brazilian artist, Paloma Bosqué succeeds in transforming the practice of weaving into a sculptural and spatial expression. The wool gently moves through her fingers and she sometimes uses her whole body to manipulate the soft and translucent structures. With patience and respect for nature, the craft and the organic materials she uses, she searches for the right scale and size for each work. Her personal involvement and touch is crucial in this process.

Her practice has to be understood in the aftermath of Brazilian Neo-Concrete movements as well as post-minimalist strategies but also shows affinities with the vernacular and local traditions.

Many dualities hold her works together. She has a desire to compose clean and straight forms by using soft, organic, handmade fabrics that are not fixed on or around a frame. She prefers to leave space open. A gently displacement of air can already move the fabric, as if it could dance. This occurrence causes confusion in the viewer as the static looking sculptures seem to come alive. Everything is chosen with great care, including the bar or frame that supports her work. Her main materials are wool, brass rods, bronze, lead and beeswax. Contrary to our expectations, the shiny gold-like color of the supporting structure is actually less valuable than the pigmented beeswax with its modest appearance. She combines organic and inorganic materials that touch each other in a subtle way. Her delicate and sensual works incorporate the space and light of their environment. In a work like *Lapse #4*, she manages to connect wall and floor. Gravity and balance are key elements in the presentation and make up of her compositions.

Paloma Bosqué has presented work at the Jewish Museum in New York, the Museum of Contemporary Art in Detroit and the Biennial of Mercosul in Porto Alegre.

N. DASH

b. 1980, United States – lives and works in New York and New Mexico

The work of N. Dash emphasizes the primacy of touch, revealing the body's generative capacity through corporeal contact and haptic engagement to open up forms of communication outside the parameters of language. This is principally expressed in sculptures or "primary source material"-pieces of factory-made fabric that are touched until degraded. They function as an idiosyncratic recording device where information passed from the hands is indexed onto the tabula rasa of cloth. The final vestiges are photographed in order to arrest different iterations of the fabric and to sanitize its abject remains. The artist began making these works roughly 33 years ago—it spans a kind of human geologic time, from the preverbal to the present. Each sculpture is interrelated, networked, and unfolds into the next. Dash began photographing these works in 2002. More recently, photos have been selected from the growing archive to make silkscreens on adobe substrates, utilizing an enlarged scale while embedding the image into a material that connects them directly to their visceral origins and to Dash's body of work as a whole.

The two paintings in this exhibition use adobe as a ground. Adobe—which is dirt—is excavated from the desert and shipped to the studio in New York where it is rendered to make a mud plaster, at which time the earth shifts from the horizontal plane to the wall. The paintings are further constructed in multiple components, clad in canvas and deposits of pigment. They are built in three units each, standing apart, next to and over one another to create a whole.

N. Dash's work was the subject of a solo show at the LA Hammer Museum in Los Angeles in 2014-2015 and at White Flag Projects in St. Louis in 2013. She has participated in group shows at the Jewish Museum in New York, Palazzo Strozzi in Florence, Berkeley Art Museum in San Francisco and more. This year she will have a solo show at Fondazione Giuliani in Rome and will be part of group shows at the American University Museum in Washington D.C. and Birmingham Museum of Art in Birmingham.

MICHAEL DEAN

(b.1977, Great-Britain – lives and works in London)

Michael Dean always chooses his words carefully when he speaks in order to articulate his thoughts. Through his voice and his tongue, the words come out of his body in a rhythmic way and the sound of the words resonate in the space. As an artist, he is even more interested in the visual aspect of language and typography and the process of transforming these into physical and fleshy entities, since language in itself has no actual physicality. His writings deal with linguistic aspects such as the sequence of similar written or spoken words. His own sculpting process, as well as his feelings and perceptions of the surroundings when he takes walks can similarly become subjects in his works. He touches universal themes such as life and socio-politic developments but also very intimate ones such as the family unit or the act of speaking and kissing. Words in his alphabet are tongue, bones, fist and shore amongst many others.

There is no desire to please the viewer, but rather to move them or to stimulate reflection. Although as a visitor one could sometimes hide one's own body behind one of the sculptures, it is impossible to ignore these fleshy structures and the effect they have on one's own language and body. Looking at them can provoke all kinds of associations: from protection to support to fence, tool or human being.

At a very young age, Michael Dean discovered the possibilities of working with concrete. At that time he mainly chose for this material because it was accessible and easy to work with and source. Working with it for many years, it became for him a fundamental and archetypical material. He casts, folds, bends, wraps it in plastic foil, hits it with a hammer and even embraces the material while shaping it. The interaction between his hands, his body and the concrete is direct, personal, free and fast. Through the process, an abstract shape is constructed and time transforms softness in a hard, static and solid volume. The outcomes are independent units that engage in a dialogue with the surrounding space or a relation with each other. Often the dimensions of his own body or the bodies of his family members inspire the scale of his works. By mixing pigment into the wet concrete mass or by soaking the books he creates in a colorful liquid or infusing them with physical action, he changes the grey and industrial connotation of concrete. He invites the viewer to come closer.

Michael Dean was nominated for the Turner Prize 2016 and has recently had solo shows at the Nasher Sculpture Museum in Dallas (2016), the South London Gallery in London (2016), the Fondazione Giuliani in Rome (2016), De Appel in Amsterdam (2015), Extra City Kunsthall in Antwerp (2015) and more. In 2017, he will present a solo show at Portikus in Frankfurt and take part in Skulptur Projekte Münster.

ANNA MARIA MAIOLINO

b. 1942, Italy - lives and works in São Paulo

At the age of twelve Anna Maria Maiolino leaves Calabria for Venezuela, where she will stay until she is 18. She moves to Rio de Janeiro in Brazil, has lived in New York for a while and has never stopped travelling. Her whole life, she has felt like an immigrant. Every time she arrives in a new cultural and socio-political environment, she has to rethink her modes of communication and how to deal with the new language. It is not a natural adaptation since she harbors nostalgic feelings for the places she left and the times that have past. The only thing she can hold on to is her self, her identity and the material through which she can express her thoughts and emotions. Her chosen forms of communication include drawing, sculpture, installation, printmaking, poetry, film and performance.

In the meantime, her oeuvre spans five decades and has been contextualized in relation to the New Figuration Movement and Neo-Concretism in Brazil, but also with New Brazilian Objectivity, Italian Minimalism and American Conceptual Art.

She creates everything herself and defines her work in the studio as labor. Her production has a rhythm and lifecycle that is closely linked to one of the materials she uses, namely clay. It evolves from a wet substance that dries, becomes fixed in the shape it is given, starts to crumble and eventually returns to dust. Other materials that appear are cement, plaster, metal, bronze, raku ceramic and acrylic ink. In the beginning, her work tended more towards figuration but this is soon abandoned in favor of more abstract forms, which create more freedom for both the artist and the viewer. Everything in her work is derived from the material. In conversations, she clearly points out the difference between being a specialist and a master in a medium. She is interested in repeating forms and working in series but each

unit remains unique through the touch of the artist. Form, matter, scale, texture and composition are fundamental aspects that are given her full attention. She makes little use of color in order not to distract the viewer from the essential aspects of her practice.

In the early nineties, she was invited for group shows in Belgium at the Royal Museum of Fine Arts in Antwerp and at the Kanaal Art Foundation in Kortrijk. In 2013 she was invited for a presentation at La Verrière Hermès in Brussels. Later her work was part of group shows at Tate Modern in London, the Walker Art Center in Minneapolis, MoMA in New York and more. In 2012, she took part in dOCUMENTA (13) in Kassel and in 2010 her work was on view at the Sao Paulo Biennial.

Solo shows were organized by the Berkeley Art Museum in San Francisco (2014), the Malmö Kunsthalle (2011), the Centro Galego de Arte Contemporânea in Santiago de Compostela (2011), the Foundation Antoni Tàpies in Barcelona (2010), the Camden Arts Center in London (2010) and the Pinacoteca do Estado de Sao Paulo (2005), amongst many others.

In 2017 a retrospective is to open at the Museum of Contemporary Art in Los Angeles. The artist will also take part in group shows at the Eli and Edythe Broad Art Museum, MAR Museu de Arte do Rio in Rio De Janeiro and the LA Hammer Museum in Los Angeles. In 2018 she will be part of a group show at the Brooklyn Museum in Brooklyn.

PHILIP METTEN

b. 1977, Belgium - lives and works in Antwerp

In his practice, the artist Philip Metten freely moves between the respective media and regimes of sculpture and architecture, purposefully suspending the disciplinary differences. In his work he brings together sculpture, drawing, interior and building design with kaleidoscopic intensity. The semantic regimes of art and architecture provide the frames of reference, but the results of his sculptural exploration of architecture, or the architectural exploration of sculpture for that matter, resist simple classification.

A daily drawing practice serves as the systemic foundation of Philip Metten's work. It engenders the basic schemes for his sculptures, prints, and wall reliefs, as well as for larger architectural projects, such as his solo show at Z33 art space in Hasselt (*Innercoma*, 2010), the much-praised renovation of a bar in Antwerp (*Bar*, 2013), the scenography for a group show in Extra City Kunsthall, Antwerp (*The Corner Show*, 2015), as well as for the facade of the Kai Matsumiya gallery in New York (*153. Stanton*, 2015).

Most recently in *Netwerk Aalst* (2016), the artist showed a preliminary stage of *ESSEN*, an interior design for a restaurant in Borgerhout that is currently being built and will open its doors later this year. *ESSEN* sees Metten returning to a drawing made in 2008, which he implements both sculpturally and architecturally while using the specific space of the prospective restaurant as his point of departure.

For the exhibition at Zeno X Gallery, Metten once again turned to producing wall reliefs, each of which are again derived from elaborate collages and drawings. Painted in silver, these geometrically sculpted works recall ancient emblems as well as futuristic insignia, revealing the artist's predilection for a visual language that espouses future with prehistory. Drawing upon references from ancient sculpture, modernist and postmodernist architecture, to sci-fi film and experimental cinema, Metten presents us with sculptures that can be read as either masks or architectural models, heraldic signs or urban topography.

SOLANGE PESSOA

b. 1961, Brazil - lives and works in Belo Horizonte

Much of the Brazilian cultural tradition that encompasses music, literature and art, largely emerged from the lands of Minas Gerais. The work by Solange Pessoa is embedded in this context. She lives in Belo Horizonte, one of the larger cities in Brazil.

Since the late eighties, Solange Pessoa developed an artistic career with a core focus on sculpture, but she also works in other media such as installation, ceramic, painting and video. Since 1993, she teaches sculpture at the Guinard School of Art at Minas Gerais State University. Her practice is informed by the Brazilian Baroque as well as other influences from international art history and developments in the

contemporary art scene such as Land Art. *Spiral Jetty* by Robert Smithson moves her strongly.

Her oeuvre is rooted in, and inspired by, the richness and heritage of ancient cultures. With a minimum of technology and without using complex representation techniques, these cultures were able to communicate and express how they envisioned the world and their lives. In a similar way, Solange Pessoa looks at her environment and translates her experiences and emotions in organic forms and compositions. She only focuses on that which is fundamental and essential.

The soapstones are hollow, carved volumes that envelop only air and emptiness. Through an intensive and physically demanding process, the artist brings her whole body into action and repeats destructive movements to create space and form. The texture of the surface is a succession of traces of these actions. Sometimes she creates a spiral on the inside, following the outline of the form as if to reveal a drawing or otherwise inviting the viewer to enter this intimate space. The curved lines in her oeuvre refer to the female body and the lifecycle of nature.

Her sculptures could be containers or relicts of rituals. Actually, they could be many things. The earth is her main resource. It gives her stones, earth to make clay, pigment to paint, copper and tin to produce bronzes and vegetation that embraces her sculptures or fills them such as in the corner piece 'Untitled', from 1999. Some of the works only exist a lifetime, others long for eternity. She searches for relations between living and dead materials, between the solid and the fragile, but also explores how her work becomes part of landscapes and architecture. Burle Marx designed a beautiful garden for the Art Museum of Pampulha in Belo Horizonte where some of her sculptures are permanently installed on a hillside nearby the water.

Pessoa has been invited for several solo shows in museums in Brazil but also took part in a number of international group shows, including at the Rubell Family Collection in Miami (2016), CAPS Musée d'Art Contemporain in Bordeaux (2001) and many more.

HYUN-SOOK SONG

b. 1952, Korea - lives and works in Hamburg

The roots of Hyun-Sook Song originate in a rural mountain village in South Korea. In her early twenties, she arrives in West-Germany through a scholarship and only returns home occasionally. From 1976 to 1981 she studied at the College of Fine Art in Hamburg. A few years later in the period 1984-1985, Hyun-Sook Song returned to her homeland to focus on Korean Art history at Chonnam National University in Gwangju.

Her attitude is strongly influenced by eastern philosophy and a respect for life, nature, the body and materials. Painting, for her, is a performative action. She positions the framed canvas onto the floor and balances over the painting on a simple wooden plank that is placed over the length of the work. She is conscious about how many brushstrokes she applies to create an image. Often this information is revealed in her titles. Especially when she paints the white stroke, typical of her work, she finds herself in a state between concentration and meditation. This intensity only allows her to paint a few hours a day, yet she needs to practice every day to train her hand. She carefully prepares everything beforehand to have peace and silence in her mind and body. Her vocabulary is limited but variations seem infinite. Every brush stroke is unique and creates another image because the relation with the surface, the scale and the light is different.

The paintings by Hyun-Sook Song have a cinematographic quality; it appears as if the artist has frozen a moving image. She chooses a specific moment on the basis of its beauty and sense of harmony. Like a camera, the artist zooms in on her subject to reveal details about the structure and transparency of the material. The wooden sticks and textiles are suggestive and hover between abstraction and figuration. All the images are derived from her memory and imagination. She remembers the eco-friendly and humble lifestyle of her family. As a child, she was fascinated by how her mother spun thread from raw cotton and wove cloth on the loom. With her paintings she revisits the past and honors her background while being so far from home. A white cloth on a wooden stick reveals a trace of human passage. It can be a sign of hope, surrender or grief.

Aside from painting, Hyun-Sook Song has also been working as a documentary filmmaker. Her work has been on view at the Hamburger Kunsthalle (1982), the National Museum of Contemporary Art in Seoul (2014), the Gwangju Museum of Art (2013), the Poznan Biennial in 2008, the Leeum Samsung Museum of Art in Seoul (2007), the Mori Art Museum in Tokyo (2005), the Asian Art Museum in San Francisco (2003), the Berkeley Art Museum in San Francisco, the Deichtorhallen in Hamburg (1991) and many more.

ZENO X GALLERY

FRANK DEMAEGD

MARCH 15 - APRIL 29, 2017

OPEN WEDNESDAY TILL SATURDAY 1-5 PM

ZENO X GALLERY · GODTSSTRAAT 15 · 2140 ANTWERP BORGERHOUT · BELGIUM
TEL: +32 3 216 16 26 · FAX: +32 3 216 09 92 · INFO@ZENO-X.COM · WWW.ZENO-X.COM